

Реферат на тему: "Поетеса Леся Храплива"

Леся Храплива-Щур

Поетеса Леся Храплива

Поетеса надзвичайно вимоглива до своєї творчості. Читаючи деякі з її віршів, здається, що вона не завжди впевнена у потужності свого слова. Багато написаних її рукою віршів завершуються рядками, сповненими твердої віри в те, що праця її не марна, що поетичне слово є і буде зброєю, яка поведе сучасників і наступні покоління світлими шляхами до щасливого майбутнього.

У ліриці постають образи поета-борця, глибокого мислителя, рицаря духу і волі, людини високої мети і сильної волі. Всюди, де йде мова про поезію, — все це образне розкриття любові Лесі Щур до свого поетичного покликання, та її обов'язку, як патріота своєї Батьківщини. Як клятва вірності музі боротьби звучить така строфа:

Я беру перо, щоб знов писати.

Тане простір і провалля літ.

Моя муза – де подвійні грати.

Моя муза – де колючий дріт.

Те, що краса майбутнього суспільства в його людяності не раз підкреслюється анафоричними повторами.

Часто утверджується така ідея: народ єдиний творець матеріальних і духовних цінностей, викриває суспільний лад, заснований на гнобленні і експлуатації та закликає до його знищення.

Збудила могутній порив у серці поетеси Мазепи на мрію. Заради цієї ідеї письменниця давно відреклася від інших мрій. Вірш, в якому розповідається про цю мрію стверджує думку, що поетеса знайшла свій ідеал у відродженні. І хоча сьогодні мрія гетьмана Мазепи стала реальністю і трактування його постаті однозначне, не фальсифіковане, вона все рівно відчуває глибокий біль, бо не змогла взяти в цьому особистої активної участі. Її болюче вражала кров українців, яка пролилася задля втілення цієї ідеї в життя.

Лети, бистрокрила туго,

Легко крилатій літати...

Мені ж не заступить друга

Моєї вічної втрати...

Жагуче звертання письменниці до Бога передає вболівання її за цю мрію:

— Боже, я не прошу йому долі,

Лиш безсмертя Мазепиній мрії, яка б надала Україні давно очікуваний, незламний суверенітет. Безмежна відданість народній справі, готовність іти на самопожертву в ім'я свободи з великою силою виражено в таких рядках твору:

Хай пориви шматують до крові
За той лет переможний степами,
Задля дівчини в стрічці дніпровій,
У чільці з позолочених храмів.

Мене схвилювало те, що письменниця так переконливо вдається до цієї теми. Адже про мазепи ну мрію говорилося в тісному родинному колі, ще з раннього дитинства, однак – пошепки, при щільно затулених вікнах. У її безсмертя вона вірила все життя, ще з шкільної львівської лавки, а згодом і у пластових таборах в Німе чинні, де патріотичне виховання молоді, примножене тугою за безповоротно втраченою рідною землею, ставилося і цінилося дуже високо.

Contra Spem Spero (Без надії сподіваюсь) – про себе могла сказати і Леся Євгенівна Щур. Дуже часто допомагала закріпити ту віру і ту надію щира молитва.

Таке воно, життя, — як даність, як реальність, як вічність:

Далеко десь минає час,
Учать мудреці намарно:
Заблисла суть життя нараз
В очах незлобних сарни.

Цими рядками завершує Леся Храплива вірш-роздум про плинність часу, про зміну поколінь, про обов'язок живих, яким треба вічно поспішати. Адже важко передбачити, куди поведуть життєві путі-дороги, тому кожен із нас зобов'язаний зробити щось корисне та змінити після себе хоча би якийсь, нехай незначний слід в історії людства, як це робить Леся Щур, подбати про збереження до сьогоднішніх днів.